

Transcendentní tělo Mistra

Pět pravidel
není povinný zákon,
aby vás trestal.
Je to vodící čára,
určitý standard,
abychom věděli,
že na té straně to není dobré,
abychom se k té straně
nestáčeli. Tak, jako je také
dobré mít okolo svého domu
plot.
Ne, že bychom neměli
komunikovat
s našimi sousedy,
ale díky plotu víme,
kam můžeme nasázet stromy
nebo parkovat naše auto,
aniž bychom neoprávněně
neužívali pozemek souseda.
Podobně,
pět pravidel nám říká co
můžeme a co nemáme dělat.
Která cesta je lepší.
Jestliže to není dobré,
pak s tím přestaneme.
Děkuji Vám, Mistryně.
Toto je příběh, který mi
vyprávěl spolupraktikující.
Je o jeho synovcích,
synech jeho staršího bratra.
Nevím jestli to byl jeho otec
nebo matka, kdo zemřel.
Jejich dům má
jen jedny dveře.
Jeho bratr přivedl dvě děti,
pravděpodobně dvojčata,
aby bděly u mrtvého.
Jakmile ti dva bratři
vstoupili do dveří,
hned se hnali ven, křičeli:
„Někdo je uvnitř!“
Všichni spěchali dovnitř,
aby se podívali,
zda je někdo tam,
kde odpočívá rakev.
Hnali se, aby to zjistili.
Byly tam jen jedny dveře,
jediný vchod i východ.

Bylo nemožné,
aby byl někdo uvnitř.
Starší bratr zasvěceného
v Mistryni nevěřil.
Zeptal se tedy
mladšího chlapce,
„Koho jsi viděl?“
Chlapec ukázal
na obrázek Mistryně,
který tam visel.
„Tato Mistryně tam teď byla,
stála tam.“
Stála před rakví
jeho příbuzného.
Starší bratr zasvěceného
řekl: „Nesmysl!
Jak by tam někdo mohl být?
Jsou zde jen jedny dveře.“
Pak se zeptal
druhého chlapce:
„Viděl jsi Ji?“
Ten chlapec také řekl:
„Ano, oba jsme Ji viděli.
Byli jsme šokováni
a uháněli jsme rychle ven.
To je pravda.“
Ta dvojčata
to viděla společně.
On potom tomu zasvěcenému
řekl:
„Tvoje Mistryně je
opravdu mocná.“
Protože si byl jistý,
že jeho děti nelhaly.
Děti nelžou.
Kolik bylo těm dětem?
Nejspíš chodily do školky.
Oni opravdu viděli Mistryni.
Čtyřleté nebo pětileté děti
jistě nelžou.
Proč by oba běželi ven
a vyprávěli výmysly?
Chtěla bych Mistryni
poděkovat. Loni v březnu
měl můj otec rakovinu jater.
Byla to opravdu Mistryně,
která ho zachránila.
Břicho mého otce bylo
již velice oteklé,
jako by mělo vybuchnout.

Když byl u mne doma,
po meditaci
jsem s ním byla stále.
Ale když spal, něco viděl,
„Je to zvláštní!
Tvoje Mistryně tady seděla
a mávala na mne.“
Řekla jsem tedy: „Ano!
Mistryně tě zachrání.“
Když se o mého otce starala,
opravdu jsem byla
Mistryni velice vděčná,
protože se tam každý den
opravdu o něho
chodila starat.
Také jsem tam stále
slyšela zvonit zvony,
přestože v okolí
žádný chrám nebyl.
Ale každý den,
kdy jsem se šla
o mého otce postarat,
zvuk zvonů byl
velice silný
a stále pokračoval.
Zeptala jsem se jedné sestry:
„Máte tady nějaký chrám?“
Ona řekla: „Ne.“
Poté, co jsem o tom toho dne
mluvila, jsem už nikdy
ty zvony neslyšela.
Jsem tedy Mistryni
velice vděčná.
Protože mému otci
bylo přes 80,
děkuji Vám, Mistryně,
že jste se o něho starala,
děkuji Vám.
Rádo se stalo.
Děkuji Vám, Mistryně.
V Taipei je stále
mnoho zasvěcených,
kteří nemohli přijet.
Říkali nám, abychom
předali jejich lásku Mistryni.
Děkuji Vám.
Převzala jsem ji
a zůstane zde.
Když jsem jela před sedmi,
osmi lety do ašrámu

Yangming Mountain,
svezla jsem cestou
nějakou ženu.
Vypadala jako buddhistka,
tak jsem jí dala
knihu zdarma.
Když tu knížečku uviděla,
řekla: „Zdá se mi,
že už jsem tu ženu viděla.“
Později, jak jsme si povídaly,
si tím byla jistá.
Říkala, že když jezdila
s manželem na motorce,
viděli několikrát mnišku,
jak běží podél silnice blízko
ašrámu Yangming Mountain
Říkala, že to bylo zvláštní,
protože běhala
i za deštivých dnů,
bez pláštěnky,
ale nevypadala,
že by byla promočená.
A říkala, že tam v okolí
nebyl žádný chrám.
Potom jsem ji dovezla
domů do Wanli.
Když jsme dorazily
k odbočce na Pamir Park,
řekla: „Viděla jsem tu
mnišku,
jak mi mizí z dohledu zde.“
Neviděla jsem tam chrám.
Bylo to vedle Pamir Park.
Trochu dále
bydlela Mistryně.
Ale tehdy Mistryně
na Formóze (Taiwan) nebyla.
Mistryně tam jistě nebyla,
nejspíš byla v zahraničí.
Ona říkala, že běhala
za slunečných
i deštivých dnů.
A pak...
Nepamatuji si,
že by běhala.
Když jsme přijeli k ní domů,
ukázala jsem jí
několik časopisů news
a knihu zdarma.
Říkala, že její manžel ji

viděl také.
Viděli ji spolu.
Zeptala jsem se jí,
v jaké podobě? Říkala,
že jako klášterní praktikující
na staré knize zdarma.
Dnes přijelo deset lidí
z Koreje?
Ne, dnes jich přijelo jedenáct.
Vítám vás.
Oni přijeli taky
z velké dálky?
Vypadáte krásně!
Korejci jsou také
velice upřímní,
velice upřímní. Oh, maminka.
Vítám vás.
Srdečně vás vítám.
Jste vítáni.
Děkuji Vám.
Teď budete mluvit anglicky?
Ne? Můžete se učit, ne?
Nemusíte? Páni!
Tolik Korejců,
nemám tady
dostatek bonbónů.
Jen žertuji.
Ano.
Také Vás velice miluji.
Líbí se mi vaše brva vlasů.
Rádo se stalo.
Miluji Korejce.
Jak se máte?
Ahoj, jak se máte?
Tolik Vás miluji.
Také Vás miluji.
Dobrý den, Mistryně.
Rád bych se podělil
o dvě šťastné události.
První, začala minulý březen,
ministerstvo spravedlnosti
nám dovolilo zorganizovat
setkání. Z tajnanské věznice
nás také pozvali, abychom
pořádali pravidelné semináře.
Můžeme je také vést k tomu,
aby zpívali duchovní písně.
Při jedné příležitosti,
jsme navštívili čtyři
vězeňské továrny najednou.

Klášterní praktikující
a zasvěcení šli společně.
Jednoho dne jsme pořádali
dvouhodinové setkání.
V polovině události,
po hodině,
bylo ve všech čtyřech
továrnách živo.
Bylo to tam prodchnuto
láskou Mistryně.
Vedoucí dozorce žasl
a říkal nám...
Zpívali písničky?
Ano, tehdy tam bylo...
Nahráli jsme například:
„Malá ovečka chce jít domů“,
„Maminko, ty jsi tak skvělá“,
„Ty jsi mé slunce“,
„Přátelé“,
a podobné duchovní písně.
Nechte zpívat vězně.
Bude to pro ně
ještě zábavnější.
Dobře!
Hlavní dozorce požádal
šéfa bezpečnostního oddělení
a úseku osvěty a vzdělávání,
aby nám řekl,
že byl velice potěšen.
A v budoucnu
bychom mohli zpívat
v zasedací síni,
aby se mohlo zúčastnit
více lidí.
Mistryně rozšířila svoji lásku
na celou věznici Tainan,
včetně všech továren,
je jich tam přes třicet.
Po této události byl
úředník věznice, který měl
tuto činnost na starosti
povýšen na vedoucího
nápravného zařízení.
Když jsme odjížděli,
řekl nám:
„Prosím, určitě zase přijed'te,
protože naši zaměstnanci
a jejich vězni
budou na vaši návštěvu čekat.
Kdybyste neprijeli,

byli by velice smutní.“
Doufali, že zase přijedeme.
Tak jsme od minulého března
až do teď,
více než rok, za nimi jezdili
pravidelně na návštěvu
každý měsíc,
učit je pohodlnou metodu...
(Dobře, dobře.)
...a vést semináře.
Pamatuji si, tehdy, v březnu
jsme navštívili vězně
s těžkými rozsudky nebo
doživotím.
Jelikož to bylo poprvé,
co jsme tam přijeli,
vězni s těžkými tresty
měli dost špatnou náladu,
nebylo snadné s nimi
pohnout. Když jsme tam
ale přijeli letos v březnu,
byli velice rozradostnělí
a otevření.
Všech 117 vězňů,
s těžkými nebo
celoživotními tresty,
vázně meditovali.
Cítili jsme tedy,
že láska Mistryně
již do tainanského vězení
dorazila.
Kromě tainanského vězení
navštěvujeme měsíčně také
vězně v tainanském
Mingde Minimum-
bezpečnostním vězení.
Děkujeme Vám, Mistryně.
Děkuji vám.
Druhá záležitost se týká
města Tainan.
1. prosince tohoto roku
jsme v Tainanu navštívili
odbor životního prostředí
a starostu Tainanu.
Starosta věděl,
že pravidelně čistíme
pláž Golden Coast.
Toto nám řekl.
Říkal: „Cítíme,
že vegetariánství

je velice důležité.
Potíže životnímu prostředí
způsobují lidé.
Abychom opravdu vyřešili
problém lidí, ochranu
životního prostředí, musíme
se uchýlit k duchovnu.
Jen zlepšením a pozvednutím
našeho vnitřního ducha
můžeme vyřešit
problémy životního prostředí.“
Byl velice rád, že jsme
skupina, zajímající se o veřejné
blaho
a sloužící společnosti.
Co chci říci je,
z toho celého
jsme zažili hlubokou
lásku Mistryně,
že nám dala příležitost
učit se, pracovat,
získávat zkušenosti a růst.
Děkujeme Vám, Mistryně.
Děkuji vám.
Šťastnou cestu domů.
Děkuji Vám, Mistryně.
Šťastnou cestu domů,
doktore.
Děkuji Vám, Mistryně.
Děkuji vám.
Je mi to taky velice líto.
Nemohu se nikdy postarat o
všechny.
Fyzické tělo je omezené.
Duchovní tělo,
transformačních těl
je bezpočet.
Jen jedno fyzické tělo.
Vy všichni tedy máte
vnitřního Mistra,
aby se o vás staral.
Jinak bych se nikdy nemohla
o vás všechny postarat.
Všichni
duchovně praktikujeme,
abychom vyvinuli naše
vlastní transcendentní tělo,
a sami si sebe užívali,
je to zábava! Ano, to je vše.
Moc vás miluji.

Zase se uvidíme.
uvidíme se,
budeme-li mít příležitost.
Děkuji vám!